

Laura Coffey

Insulele fermecate

CĂLĂTORII PRIN MITURI ȘI MAGIE, DRAGOSTE ȘI PIERDERE

Traducere din limba engleză de
Alexandra Țabără

ap!
act și politon

Cuprins

Capitolul unu	
Găsește începutul – Londra, Anglia	19
Capitolul doi	
Insula plutitoare a lui Eol – Insulele Eoliene, Sicilia, Italia	43
Capitolul trei	
Insula Zeului Soare – Sicilia, Italia	73
Capitolul patru	
Un mit este o hartă – Marea Tireniană	93
Capitolul cinci	
Însorita Itaca – Marettimo, Arhipelagul Egadi, Sicilia, Italia	103
Capitolul șase	
Insula fermecată – Favignana, Arhipelagul Egadi, Sicilia, Italia	115
Capitolul șapte	
De la zeiță la furtună – Calipso pe Korčula, Croația	147
Capitolul opt	
Insula Ciclopilor – Menorca, Spania	171
Capitolul nouă	
Cetatea cimerienilor – Menorca, Spania	191

Capitolul zece	
Zorii întoarcerii mele – Oxfordshire, Anglia	219
Capitolul unsprezece	
Sub zăpadă – Oxfordshire și Londra, Anglia	241
Capitolul doisprezece	
Poezia Odiseei – Întoarcerea pe insule	251
Capitolul treisprezece	
Portretul unei portocale – Londra, Anglia	273
Capitolul paisprezece	
Da este o lume – Londra și pretutindeni	281
Postfață	289
Mulțumiri	295
Despre autoare	299
Drepturi de autor	300
Mulțumiri pentru imagini	302

Evenimentele din această carte sunt adevărate, deși ocazional m-am jucat cu cronologia și cu locațiile și din când în când am redus complexitatea în scopuri narrative. De exemplu, am doi frați și folosesc „fratele meu” ca prescurtare.

Unele persoane care apar în carte au fost deghizate pentru a le proteja identitatea — numele și înfățișările au fost schimbate — și am creat unele personaje amestecate, cum ar fi iubitul meu, care nu este o singură persoană, ci reprezintă o combinație de indivizi cu care am ieșit. Despărțirea descrisă este și ea un mixt al experiențelor mele. Alte persoane au fost generoase și m-au lăsat să le folosesc numele adevărate și să le spun poveștile.

Călătoriile s-au desfășurat în conformitate cu criteriile de acces ale diferitelor țări, care au fost stabilite în funcție de evaluarea riscurilor de către guvernele lor la momentul respectiv. Am fost norocoasă că am putut călători și am fost extrem de conștientă de privilegiul și de riscurile la care m-am expus atât pe mine, cât și pe ceilalți. Am făcut tot posibilul să le diminuez, respectând reglementările din locurile pe care le-am vizitat și recomandările locale.

Aproape tot ce este descris în carte s-a întâmplat afară, inclusiv mesele. Oamenii purtau măști, își dădeau cu gel dezinfectant pe mâini, păstrau distanța. Nu am scris foarte mult despre pandemie în text și nici nu am enumerat de fiecare dată toate aceste măsuri de precauție fiindcă poate fi plictisitor să tot citești aceleași lucruri. Însă te rog să fii conștient de faptul că ele alcătuiesc fundalul poveștii.

Pentru mai multe informații, consultă postfața cărții.

EUROPA

FRANȚA

SPANIA

Menorca
Insula
Ciclopilor

ALGERIA

TUNISIA

AFRICA DE NORD

CROATIA

ITALIA

Sicilia

Korčula
Insula Iui
Calipso

Mljet

Insula
Zeului Soare

Arhipelagul
Egadi

Marettimo
Insula Itaca

↑
Favignana
Insula plină
de minunatii

° Trapani

Sicilia

~
Arhipelagul
Eolian
~

Stromboli

Insula lui Eol,

stăpânul vânturilor

Salina

Lipari

Vulcano

Insula Zeului Soare,
zeul bucuriei umane

Capitolul unu

Găsește începutul

Londra, Anglia

Povestește-mi despre un bărbat complicat.
O, muză, spune-mi cum a rătăcit și s-a pierdut
când a distrus orașul sfânt al Troiei,
unde s-a dus, pe cine-a întâlnit, durerea
ce a suferit pe mare, cum s-a străduit
să-și cruțe viața și să-și ducă oamenii acasă.
Dar nu a reușit și, din pricina greșelilor lor, toți au murit.
Au mâncat vitele Zeului Soarelui, care
i-a împiedicat acasă să ajungă. Acum, zeiță, fiică a lui Zeus,
spune povestea străveche pentru vremurile noastre moderne.
Găsește începutul.***

Poetul către Muză

* Așa cum menționează în textul cărții de față, autoarea include citate din traducerea *Odiseei* în limba engleză de către Emily Wilson. Această versiune diferă de cele anterioare, având, printre altele, o exprimare modernă, pe înțelesul oricărui cititor contemporan. Întrucât nu există nicio traducere în limba română la fel de recentă sau realizată de către o femeie, citatele în limba engleză au fost traduse ca atare, pentru a păstra sensul afirmațiilor, referințelor și observațiilor autoarei cu privire la acest text. Cu toate acestea, în subsolul paginii, vor fi incluse și fragmentele corespondente din ediția *Odiseei* din 1971, publicată de Editura Univers, în traducerea lui George Murnu din limba greacă. (n. trad.)

** *O, muză, cântă-mi mie pe bărbatul / Viteaz și iscusit, care-ntr-o vreme, / Când el cu măestria lui făcuse / Pustiu din ziduri sfinte de la Troia, / Nemernici amar de ani pe lume și cunosc pe drumul lui tot felul / De oameni, de orașe și de datini, / Și pătimi așa de mult pe mare / Silindu-se să scape de primejdii / Și înapoi să-și ducă pe tovarăși. / Dar tot la urmă nu putu pe-aceia / Să-i mântuie, oricât se străduise; / Pieriră din păcatul lor cu toții, / C-au lăcomit a ospăta, netoții, / Din boii sacri ai Soarelui, și-acesta / Deșert făcu întorsul lor acasă. / Din toate aceste spune-ne și nouă / Ceva, o, muză, fiică de-a lui Joe.*

Totul a pornit de la un băiat, așa cum se întâmplă întotdeauna. Altfel, probabil că nu aș fi părăsit Londra și nu mi-aș fi bătut vreodată capul să pun mâna pe un exemplar din *Odiseea*. A obținut de trei ori nota maximă la literatură engleză la o universitate prestigioasă, iar eu încercam să-l impresionez. Mai târziu, gândind retrospectiv, aveam să-mi amintesc că specializarea lui a fost unul dintre primele trei lucruri pe care mi le-a spus, iar asta ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. Că, în ciuda faptului că distincția îi fusese acordată cu mai bine de două decenii în urmă, era încă important pentru el să-mi spună cât de inteligent era, care era nivelul exact pe care îl ocupa. Dar în momentul acela relația era încă la început, iar eu mă aflam sub bine-cunoscuta vrajă care nu lăsa loc de neîncredere. Probabil n-a stricat nici că era un bucătar extraordinar, că îmi gătea cina și că mie îmi era foarte foame.

Emily Wilson nu ar fi avut nicio problemă cu acest soi de pretențiozitate. Ea este profesoară la Universitatea din Pennsylvania, iar noua ei traducere a *Odiseei* a fost intens aclamată pentru robustețea ei. Este prima traducere în limba engleză realizată de o femeie, iar versiunea ei elimină inserțiile exagerate ale poeților masculini pompoși din secolul al XIX-lea, lăsând limbajul să se remarce prin simplitate, limpezime și claritate. Scopul ei a fost să-i redea poemului muzicalitatea originală, să-i restituie cadența și ritmurile, să-i confere forță și tensiune. Mă învârteam printr-o librărie la câteva luni după acea primă cină, când am văzut traducerea lui Emily scripind cu încrustații aurite pe o masă cu produse expuse și am luat-o într-o doară, căzând astfel în plasa celor care aranjează mesele în cauză. Probabil mă gândeam că aș putea încerca să mă ridic la nivelul lui sau cel puțin că, citind-o, aș putea avea ceva interesant de spus despre o disciplină la care eram total

ignorantă ori poate că era pur și simplu un mod de a întări legătura dintre noi, dar când am luat-o în mână, cartea era de o grosime dezagreabilă. Am întrebat-o pe vânzătoare dacă măcar era citibilă. I s-a luminat chipul: „Este minunată”, a spus ea, „luați-o.” Am avut încredere în judecata acestei femei, care mă sfătuisese anterior în privința unor cărți geniale, ciudate și deosebite. Așa că am cumpărat cartea și am pus-o în geantă. Acasă, când am deschis-o, am văzut că poemul propriu-zis era destul de subțirel, ceea ce m-a liniștit. Probabil că el era îndeajuns de deștept cât să citească textul original în limba greacă, dar sigur puteam și eu să parcurg măcar o traducere. Am adăugat-o la teancul de cărți necitite de pe noptieră, unde a rămas uitată o vreme.

La una dintre primele noastre întâlniri, l-am invitat să înoate cu mine în Hampstead Ponds. A ridicat din sprânceană la nebunia englezilor, dar a venit; a fost extrem de frig, el s-a prefăcut că nu îi displace profund, iar eu m-am prefăcut că nu știu că îi displace profund. A înotat cu mine în repetate rânduri, străduindu-se să găsească plăcere în asta cu soiul acela de entuziasm hotărât, tipic american.

Am fost operată — un dentist mi-a rupt ceva pe dinăuntru când mi-a scos o măsea de minte, provocându-mi infecție și durere și o lungă intervenție de urgență sub anestezie generală. Când am ieșit din spital, aveam fața plină de vânătăi până la gât și claviculă, eram umflată toată și aveam copci ca niște păianjeni pe partea interioară a obrazului. Mi-a înclinat cu blândețe maxilarul, și-a strecurat mâna în părul meu și mi-a atins fața atât de duios, cu cea mai ușoară apăsare posibilă.

— Știi că îmi place să petrec timp cu tine, a spus el.

— Nu, nu știu, am spus eu vrând să mă liniștească.

— Zău așa! Am înotat într-un iaz înghețat pentru tine, a spus el.

— Ce-ți place la mine?

— Cât de catifelată ți-e pielea, a spus trecându-și mâna peste ea ca o piatră pe apă, gura ta.

Șase luni mai târziu, îi plimbam câinele de-a lungul unei căi ferate abandonate în nordul Londrei. Trecea printr-o rezervație naturală și totul era de un verde întunecat și înmugurit. Păsările foșneau prin copacii de lângă potecă. Orașul era în tranziție, nu era clar încotro se îndrepta, ne așteptam la o stare de urgență, de fapt nici nu știam la ce să ne așteptăm. Era greu să găsești un loc unde să bei o cafea: magazinele începuseră să se închidă înainte de indicațiile oficiale ale guvernului, care erau confuze și întortocheate, dar cerul era vast și deschis, aerul era proaspăt și rece ca primăvara și se simțea o doză de optimism în toată neliniștea. Purтам o haină de un albastru intens și ochelari de soare și asta mă făcea să mă simt mai bine, mai puțin îngrijorată, prin simplul fapt că eram în mișcare, că mergeam alături de el, că aveam o destinație spre care să mă îndrept. A ieșit de pe potecă să intre în pădure și să facă pipi, iar când s-a întors arăta frumos și preț de o clipă m-a străbătut un val de emoție trecător în soarele rece de primăvară. Ceva pătrunzător.

La supermarket, am făcut cumpărături printre golurile din rafturi: lipsuri ciudate, de panică — zero săpun, zero hârtie igienică. El muta ouăle dintr-un cofraj în altul ca să le ia pe cele mai mari din ambele, lucru care mie nu mi-ar fi trecut prin cap nici într-un milion de ani. Doar că le mânua cu stângăcie, așa că a spart două și s-a înroșit tot la față când a venit vânzătorul cu semnul galben: „Atenție, podea umedă”. Am răs

de rușinea lui, deși mie acest comportament mi s-a părut exagerat. Eu nu făceam decât, cel mult, să ridic capacul pentru a verifica dacă nu sunt sparte ouăle înainte să le pun în coș și, de cele mai multe ori, abia dacă îmi aminteam să fac și asta.

Întorși la el acasă, am gătit ore în șir. Îmi plăceau lucrurile făcute la scară redusă, viața casnică. Eu și câinele ne simțeam deja ca o familie. Tocam usturoi, însă ceva nu făceam cum trebuie și am fost retrogradată la deschiderea vinului. Îi admiram precizia culinară, insistența metodică de a face lucrurile, eu însămi fiind lipsită aproape cu desăvârșire de disciplină. Cât de liniștitor să tai, să amesteci, să guști și să azonezi când afară totul e în schimbare. Mă simțeam aproape ca o soție, deși trecuseră abia șase luni.

Am mâncat și ne-am uitat la știri, care nu erau concludente. Apoi s-a întins spre mine. Sărutări leneșe.

— Vreau totul.

— Da? S-a mutat mai jos. E bine așa?

— Da. Pentru tine e bine?

După aceea, mi-am pus mâna pe pieptul lui, iar el a cuprins-o cu ambele mâini și a adormit.

În dimineața următoare, m-am metamorfozat. Nu voiam să-i stau în cale în timp ce lucra de acasă, chiar nu voiam să mă roage să plec, așa că m-am făcut invizibilă sau cel puțin am încercat să fiu semi-transparentă. Munca lui părea să însemne teleconferințe nesfârșite pentru fondul de capital privat pentru care lucra. Eu nu lucram deloc, pentru că tocmai renunțasem la job într-un moment spectaculos de prost ales. Aveam ideea vagă că vreau să fac o pauză, să fac drumeții în Chile, să mă resetez înainte să găsesc un nou job. Bineînțeles, avea să se dovedească a fi unul dintre cele mai proaste

planuri la care mă gândisem vreodată, dar deocamdată viitorul nu era clar.

Stăteam afară, la soare, într-un hamac la el în grădină, învelită într-o pătură sub spuma mărilor roz. Din când în când, petalele cădeau, umplându-mi părul de confetti, de parcă aş fi fost mireasă. Citeam introducerea lui Emily la *Odiseea* și îl urmăream prin uşile de sticlă, în timp ce aflam cât de multe dezacorduri există cu privire la identitatea autorului: probabil că poemul nu a fost scris de un singur Homer, ci a fost creat de o mulțime de oameni. Chiar și momentul în care a fost scris este un subiect de mare dezbatere. Maximul asupra căruia cercetătorii implicați în dispută pot cădea de acord este că a fost scris undeva între sfârșitul secolului al VIII-lea și sfârșitul secolului al VII-lea î.Hr., ceea ce nu este prea exact.

În timpul primei călduri de primăvară, am rămas la adăpostul unui spațiu temporal liminal, în timp ce în jurul nostru orașul amuțea și începea să alunece spre carantina în masă. Zilele se repetau ca într-o buclă. Beam vin așteptând până târziu știrile. Apoi sărutările leneșe, mâinile lui în părul meu, după care dormeam înlănțuiți. Timpul s-a pliat și s-a compactat: un weekend a devenit o săptămână.

În cele din urmă, m-am gândit că ar trebui să mă întorc în celălalt capăt al orașului să văd ce mai e cu apartamentul meu. Înainte să plec, am spus rapid, dintr-un sentiment de nesiguranță:

— Vrei să mai stăm împreună?

— Da.

Răspunsul lui a venit repede, cu entuziasmul unui copil, după care s-a temperat:

— Adică doar nu avem altceva de făcut.

— Încântător.

— Nu, nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun că nu am alte planuri.

— Și mai încântător. Dar zâmbeam în timp ce mă duceam spre casă pe bicicletă traversând orașul gol.

Stăteam în curtea comună din spatele clădirii în care se afla apartamentul meu cu *Odiseea* și o cafea. Vremea ne zâmbea fericită: era o primăvară nemiapomenită, în ciuda întunerii-cului care creștea în lume. Nimeni nu-și amintea una mai frumoasă, toată lumea era recunoscătoare pentru această vreme prielnică și ne-o confirmam unii altora de la distanță: nu-i așa că suntem norocoși? Acestea erau ritmurile conversaționale pe care le repetam cu diverse combinații de vecini, ca un dialog într-o piesă de teatru prost improvizată.

Într-o altă secțiune a elegantei sale introduceri, Emily explica faptul că poemul lui Homer „nu acordă un mare interes reprezentării realiste a geografiei”. Ea pare să îi desconsidere pe savanții și cititorii din toate timpurile care încercaseră să cartografieze lumea fantastică a poveștii pe baza geografiei propriu-zise a lumii de azi, dar mie mi-a plăcut destul de mult această idee. Pe mine mă atrăgea încercarea de a fundamenta miturile și misticismul, era un strop de poezie în tentativa de a fixa irealul pe real. Am petrecut mult timp uitându-mă la hărțile desenate de mână pe care le inclusese Emily în carte. Imaginea lumii din poveste era așezată alături de cartografia reală a lumii moderne, iar eu îmi mutam privirea de la una la cealaltă. Mi-a plăcut să citesc teoriile contradictorii ale savanților din trecut care s-au contrazis cu privire la care dintre

insulele din poveste ar putea reprezenta Sicilia din viața reală, care dintre Insulele Eoliene din zilele noastre, aflate în largul coastei italiene, ar putea fi sursa de inspirație pentru insula plutitoare unde locuiește Eol, stăpânul vânturilor. M-am uitat să văd unde ar putea fi trasată pe hartă insula lui Calipso. Acesta este locul în care Odiseu rămâne captiv timp de șapte ani lungi și senzuali, forțat să aibă o aventură cu o zeiță sexy. Teoriile abundă, iar insulele din poveste s-au tot deplasat și mutat, alunecând pe mări, în funcție de persoana pe care o consultai. Oamenii susțineau că acestea se aflau pretutindeni, de la împrejmurimile Greciei de astăzi până la insulele îndepărtate din cealaltă parte a Mării Mediterane, chiar și prin anumite părți ale coastei de nord a Africii. După ce am terminat secțiunea dedicată hărților, am început să citesc poemul propriu-zis și nu a fost atât de enervant pe cât ai crede.

Îmi întorceam intermitent telefonul, ca să verific dacă primisem vreun mesaj, dar nu era nimic. Persista într-o tăcere întunecată. O bună parte a relațiilor amoroase înseamnă așteptare, așa cum așteaptă fetele din basme, dar cele din poveștile originale, nu din versiunile feministe. Aștepți, te prefaci indiferentă, adopți o atitudine pasivă, sperând că prințul nu va fi prea nesimțit. M-a învăluit o tăcere mai profundă, mai intimă, suspendată înlăuntrul suspendării tăcute a lumii. O păpușă rusească a tăcerilor. Cea mai mică era o pauză îndelungată: trecuse mai bine de o săptămână de când plecasem pe bicicletă, iar el nici măcar nu se interesase dacă ajunseseam cu bine în celălalt capăt al orașului. Nu mi-a dat niciun mesaj.

În timpul acestei săptămâni de tăcere am făcut ce ar face orice fată sănătoasă la cap și am întocmit o listă de teorii ale conspirației, ipoteze și presupuneri nebunești, într-un schimb de mesaje cu cea mai bună prietenă a mea, Rachel. Timp de

mai multe zile am proiectat la nesfârșit posibilități imaginate, am devenit profesor de cartografie, am trasat, am măsurat. Am reluat toate conversațiile ca un criminalist și am efectuat analize chirurgicale prin gaura cheii, în timp ce Rachel îmi înmâna instrumentele necesare. Împreună am testat, am sondat și am cauterizat și nu am găsit nimic care să explice ceva. Nu era ca și cum ar fi putut fi prea ocupat, nu era literalmente nimic de făcut. Totul încetase să se mai miște și rămăsese complet inert. Auzeam zgomotul de fundal. În cele din urmă, tăcerea a devenit asurzitoare, prea plină și prea îngrijorătoare ca să mai pot suporta. Niciodată nu m-am priceput prea bine să par detașată. Așa că am întrebat, iar când mi-a răspuns, toate s-au legat și nu era ceea ce mă așteptam.

I-am scris: Ești foarte tăcut... e totul în regulă?

Motivele, bineînțeles, erau plictisitoare și stereotipe, așa cum sunt întotdeauna. Mai exista cineva de care era atașat emoțional, ea locuia în străinătate, nu era sigur dacă ea simțea la fel, voia să afle.

M-am oprit din citit și mi-am imaginat-o. O iubită din străinătate. Picioare bronzate. Mișcări fluide, eficiente, plimbându-se pe malul mării, culegând scoici. Trecuse o jumătate de an, toate ritmurile dragostei: cine, filme, călătorii, flori (majoritatea cumpărate de mine dintr-un entuziasm feminist inversat), o felicitare de Sfântul Valentin pe care o făcusem de mână, menită să-i stârnească râsul.

S-a auzit un al doilea mesaj, în care se oferea binevoitor să continuăm să „ieșim”, între timp. A încheiat cu simbolul pentru sărut. Sau pentru oase încrucișate.

După toate acestea, s-a dovedit a fi doar o altă variație plictisitoare a clasicilor. Odată ca niciodată, într-un tărâm

foarte, foarte îndepărtat, dragostea adevărată era închisă într-un turn. Făcea parte din farmecul ei, fără îndoială. Proaspăt naufragiată în valurile înalte ale pandemiei, m-am inspirat de la Emily Wilson și am scris o traducere, trimitându-i versiunea mea revizuită lui Rachel:

Stimată candidată,

Ne pare rău să vă informăm că postul de Nouă Iubită cu pachetul de beneficii „Dragoste” este ocupat. Am găsit o candidată perfectă la nivel global, cu setul ideal de aptitudini, pe care acum suntem în curs de a o transfera în țară. Ne cerem scuze pentru orice neînțelegere în ceea ce vă privește. Poate că nu am fost atât de clari pe cât am fi putut pe parcursul celor șase luni de interviuri, date fiind toate provocările de consolidare a echipei și sarcinile de acasă, referitor la faptul că încă de la început am avut în minte o candidată alternativă față de care am simțit o legătură emoțională profundă. Cu toate acestea, avem o nouă oportunitate interesantă pentru postul de Iubită Interimară cu titlul de Amantă. Aceasta este o funcție prenatală, pe termen scurt, până când Noua Iubită va fi relocată. Rolul este unul de grad inferior și recunoaștem că nu este postul pentru care ați dat interviul. Bineînțeles, pachetul de beneficii este ușor diferit. Nu există un plan de stimulente pe termen lung (din motive evidente!), iar sarcinile sunt mai degrabă tactice decât strategice. Ne-ar plăcea să acceptați postul, deși, dacă vă hotărâți să nu acceptați, ne este indiferent. Încercăm doar să fim sinceri și direcți post-hoc. Sperăm că apreciați că este un gest important din partea noastră. Suntem extrem de sensibili și inteligenți din punct de vedere emoțional (deși indisponibili din punct de vedere emoțional!) și ne felicităm că suntem așa grozavi. Am făcut eforturi mari să admitem că poziția a fost ocupată și că nu ne

vom simți prost pentru asta. Dacă refuzați oferta noastră binevoitoare, ne rezervăm dreptul de a vă cataloga răspunsul ca fiind ranchiunos & de a le spune prietenilor noștri cât de „dusă” sunteți. Probabil că este numai vina dumneavoastră că nu v-ați dat seama, deoarece v-am dat niște semnale al naibii de clare. De fapt, suntem cam supărați pe dvs. în legătură cu toată povestea asta, ca s-o spunem pe aia dreaptă. Începem să ne îndoim de competența dvs. Poate ar trebui să vă gândiți la asta.

Rachel m-a sunat râzând. Era în sfârșit însărcinată, după ce încercase o veșnicie, așa că, deși era legal să o văd, nu puteam să o pun în pericol. Era perioada de început, când nu eram siguri cu privire la ceea ce răspândea virusul și eram cu toții paranoici că am putea ucide accidental oamenii din jur doar mergând la supermarket. Mi-am dat seama, în timp ce vorbeam cu ea, ținându-mi telefonul la ureche în orașul tăcut, că acum nu mai puteam să mă duc oricând să o vizitez și să mă simt mai bine și mi-am amintit cât de singură devenisem de curând. Încă o sincronizare proastă, finalul ăsta stupid chiar înainte să înceapă cu adevărat ceva oribil, chiar în momentul în care debuta primul lockdown brutal din Regatul Unit. Omisese deja de atâta vreme această informație, nu putea să o mai țină ascunsă o vreme, ca să ne putem ține companie unul altuia în vremea apocalipsei?

Locuiam singură, așa că am fost izolată imediat, având condițiile perfecte pentru gânduri negre și obsesii, pentru a face analize pe text, pentru vina de a fi impregnată și absorbită. Însă sunt destul de inteligentă, așadar, când îmi scăpaseră simbolurile și subtextul? Ecuații de nerezolvat: de ce și-ar fi dorit el o figură semi-mitică, domiciliată peste hotare, când eu eram o fată adevărată care trăia în același oraș, iar lumea